

Capitolul 1

Ciudata

Părinții mi-au spus întotdeauna că sunt specială. Problema este că i-am crezut. La fel cum am crezut că vor fi mereu alături de mine și că monștrii nu există în realitate. Desigur.

Cred că într-un fel este adevărat. Nu aduc deloc cu restul fetelor de la Academia Bleeker. Însă nimeni nu mă consideră specială aici. Cu toții au o grămadă de apelative pentru mine.

– Hei, ciudato!

Mă opresc din drum spre sala de sport, mă întorc și arunc către Della cea mai ucigașă privire posibilă. Da, m-am prins că trebuie să dispar. Credeți-mă, nu funcționează cu Della. Este ca un rechin, iar eu am învățat să nu sângerez.

Holul era plin de fete, majoritatea înghesuindu-se în jurul avizierului. Dialoguri entuziaste însuflețeau sacourile albastre și

fustele în carouri. Della și prietenele ei au reușit să se strecoare către noul poster captivant apărut la avizier. Două cuvinte licăreau auriu în partea de sus a paginii: CIRCUS GALACTICUS.

– Nu te uita așa, Trix, zice Della, pe un ton dulceag și respingător ca siropul de tuse. Cu toții știm că nu-ți place aici, așa că ți-am găsit o casă nouă, alături de ceilalți ciudați.

Pe limbă îmi stă o insultă, și sunt gata să i-o adresez. Când privesc spre poster însă, mi-a dispărut dorința de a riposta. Fețe pictate strident, grotești și sublime mă privesc seducător. Dar nu bărbatul-aligator sau fata cu părul verde îmi captează privirea și mă țintuiesc, uitând chiar să mă cert cu Della, ci tipul din centru, cel cu jobenul de un albastru-electric, care întinde mâna ca și cum ar fi putut să mă tragă în acea pagină sclipitoare. Jur că zâmbetul lui este mult mai electrizant decât orice panou publicitar din oraș. Și acea privire... Deși e doar un poster, ochii lui îmi amintesc, cumva, de cerul deșertului. Întunecați, și adânci, și strălucitori, ascunzând nebănuite mistere în văpaia lor.

Ca prin vis, o aud pe una dintre celelalte fete comentând:

– Tot nu înțeleg de ce trebuie să mergem la un circ stupid. E pentru copii. Ar trebui să ne trimită la un concert sau ceva asemănător.

– Cel puțin, prezentatorul arată bine, spune o fată, amuzată. Păcat că este blocat în spectacolul ăsta cu paiete și ciudați. Este evident că poate să joace foarte bine în filme.

Fantezii fascinante mi se derulează prin fața ochilor și clipesc, încercând să revin la realitate. Este ceva acolo jos, sub informația despre spectacol și promisiuni cu popcorn și vată de

zahăr. Mă aplec puțin, străduindu-mă să descifrez scrisul ciudat, cu litere argintii.

Te simți singur? Neînțeles? Ți se întâmplă lucruri ciudate? Avem răspunsuri pentru tine! Vizitează Sala Oglinzilor și găsește-ți adevărata identitate!

„Aș vrea eu!“ Mi-am alungat gândul nebunesc din minte. Este un text pentru a motiva idioții disperati aflați în căutarea unor răspunsuri. Nu înseamnă că o oglindă de circ poate să-mi schimbe în bine viața oricum lipsită de sens. Nu îi poate aduce înapoi.

– Care este problema ta acum? întreabă Della.

– Citesc ce scrie aici, răspund, atingând afișul.

Della își îndreaptă privirea spre afiș.

– Nu este nimic acolo, toanto!

– Fă-ți un control la ochi, prințesă! E scris mic. Chiar aici.

Della se întoarce la grupul ei făcând un semn cu degetul cum că aș fi nebună.

– Tu chiar nu vezi? sunt mult prea surprinsă ca să rămân în defensivă.

– Doamne, chiar ai fi persoana potrivită într-un spectacol pentru ciudați, spune Della. Celelalte fete râd cu lacrimi.

Nu sunt sigură de jocul ei, dar dacă nu ripostez, totul va scăpa de sub control. Mă retrag de lângă afiș, ridicând din umeri.

– Mulțumesc pentru consultația profesională, dar am alte planuri.

– Alte planuri? spune Della amenințător. Adică finalele naționale? De parcă ai avea vreo șansă. Mai ales dacă apari acolo

ca un personaj respins din Liga Supertocilarilor. Se strâmbă privind ciorapii mei de un verde-fosforescent.

Bun, văd că îmi pun răbdarea la încercare. Uneori, o fată trebuie să se simtă ca un supererou. Sigur este un sentiment mai plăcut decât al fetei nou-venite, ciudate, fără prieteni. Îmi încrucșez brațele, ca replică la zâmbetul tăios al Dellei.

– Cel puțin eu particip.

Atât a trebuit! I-am surprins frustrarea Dellei înainte de a reuși să și-o controleze.

– În fine. Eu nu sunt vreo orfană sau vreun caz social care să aibă nevoie de bursă, spune ea. Și nu îmi fac iluzii. Te amăgești singură, oricum nu câștigi nimic, tot cartofi prăjiți o să vinzi.

Celelalte fete râd. Nu numai cele din grupul Dellei, ci și restul ratatelor care încearcă să continue gluma pe temă culinară. Dacă aș fi o persoană mai bună, le-aș ierta. Acum însă, încerc să nu o fac pe Della să observe cât de tare m-a rănit.

– O, săraca Trix, spune Della! Am făcut-o să plângă.

Asta este. Dacă nu o să plec imediat de aici, fata asta o să înghită afixul acela stupid, iar eu chiar o să vând toată viața cartofi prăjiți. Pornesc către clasă. Și poate că am împins-o puțin pe Della în trecere. Doar puțin.

În secunda următoare, zburam simțind în spate palmele fierbinți ale acesteia. Mă rostogolesc, lăsându-mi corpul să facă ce știe el mai bine, deși podeaua avea un linoleum tare, și nu o saltea.

Mă adun de pe jos și mă reped la Della izbind-o de perete. O trag spre mine. Îmi înfig degetele în gulerul cămășii ei. Picături rubinii pătează albul bumbacului. Hemoragie nazală. Mă blochez.

Nu pentru că aş avea remuşcări de ultim moment, ci pentru că pe faţa ei se citea triumful. Apoi se aude o voce:

– Beatrix Ling! Ce faci, în numele lui Dumnezeu? Ia mâna imediat de pe domnişoara Dinello!

Încerc să-mi desprind degetele în momentul în care privirea Dellei exprima doar inocenţă rănită.

Directoarea Primwell înaintează spre noi, cu obrajii îmbătrâniţi, fremătând, privindu-ne. Cu buzele ţuguiate, îi oferă Dellei un şerveţel.

– Domnişoară Dinello, explică, te rog.

– A fost un accident, doamnă directoare, spune Della prin şerveţelul pe care şi l-a pus pe nasul care îi sângera. Trix s-a împiedicat.

– Tu m-ai împins!

Jur că dacă Della mai făcea mult pe nevinovata, îmi doream ca o turmă de animale sălbatice să-i dea târcoale.

– Holul era aglomerat, spune ea. Am încercat să o ajut, dar a apucat-o nebunia.

Peste umărul Dellei, văd prezentatorul de la circ zâmbind deasupra promisiunilor nerostite.

Îmi simţeam pulsul în urechi.

– Nu sunt nebună!

– Destul, domnişoară Ling. Cred că este mai bine să continuăm această discuţie în biroul meu.

***

Biroul directoarei seamănă cu restul Academiei Bleeker: sărăcăcios, apăsător, deprimant. Este noiembrie, deci este deja întuneric. Lumina de un galben bolnăvicios de la stâlpul de iluminat pătrunde prin fereastra prăfuită.

Nu mă așez. Nici directoarea nu o face. Pe biroul mare de stejar se află un suport pentru însemnări, trei creioane foarte bine ascuțite și un bol cu niște bomboane tari, care, de fapt, sunt niște tablete dezgustătoare, mentolate, pentru durere în gât.

Aștept ca ea să spună ceva, dar îmi întoarce spatele și se îndreaptă către unul dintre dulapurile de un verde-măsliniu aflat pe peretele opus al încăperii. Sertarul se deschide cu un sunet ce mă face să tresar. Primwell trânteste un dosar masiv cu eticheta LING BEATRIX pe birou, oftând de parcă ar fi fost problema ei, nu a mea.

– Știi ce e ăsta?

– Dosarul meu.

– Și mai știi, domnișoară Ling, că dosarul tău este de aproximativ cinci ori mai gros decât al altor eleve?

– Cred că sunt doar mai interesantă.

– Mă gândesc că o fată care are un acoperiș deasupra capului, o masă și un viitor din bunăvoința altora ar trebui să se străduiască mai mult să se conformeze standardelor noastre de comportament. Primwell se uita la mine de parcă aș fi un câine răpciugos în adăpostul de câini, genul acela care urmează să fie eutanasiat deoarece creează prea multe probleme și nimeni nu mai vrea să-și bată capul cu el. Poate îi este milă de mine, dar cred îi este mai multă milă de ea însăși.

– Îți cer prea mult? întrebă ea. Chiar nu poți să te străduiești mai mult să te adaptezi?

– Nu este vina mea! Della și celelalte se comportă ca...

Primwell mă întrerupe cu un gest al mâinii.

– Responsabilitate personală, domnișoară Ling. Aceasta contează foarte mult pentru noi, aici, la Academia Bleeker. Poate că în loc să dai vina pe domnișoara Dinello și pe celelalte fete, ar trebui să te întrebi ce poți face pentru a-ți ușura viața, și pe a noastră, desigur.

Mă sprijin cu pumnii pe birou.

– Credeți că este vina mea? Credeți că o pot face pe Della să fie ca mine? În niciun caz. Mă urăște. Nu este vina mea că eu merg în finale și ea nu.

– Nu mai mergi, spune Primwell.

– Ce? Nu poate să spună ce cred că spune. Nu! Te rog, nu!

– Ne-am săturat de ieșirile tale. Celelalte fete merită mai mult. Îmi pare rău, domnișoară Ling, dar mă tem că nu vei participa în finalele dintre state. Te scot din echipa de gimnastică.

Simțeam că nu mai am aer, ca și când aș fi intrat în vid.

– V-vă rog, mă bâlbâi eu într-un final, mai dați-mi o șansă. Trebuie să particip. Pot să obțin bursa, să merg la facultate, să devin astr...

Mă întrerupe cu un gest al capului.

– Vizezi prea mult, domnișoară Ling. Își împreunează degetele și mă privește, în opinia ei probabil, cu amabilitate. Nu ai note rele. Unele sunt chiar bune. Dar cu problemele tale de comportament... și... tușește... cu situația ta financiară, trebuie să fii realistă în legătură cu opțiunile tale. Nu poți spera că ai prea multe perspective.

– Ba am, insist eu, fără să gândesc, din cauza fricii.

Privirea lui Primwell se îmbunează pentru o clipă:

– Părinții tăi au murit, Beatrix. Să-ți faci speranțe deșarte nu e în avantajul tău. Deschide dosarul. Plec, dar nu înainte de a vedea titlul cumplit din știrea atașată: „Tragic accident de rachetă soldat cu moartea astronautilor“.

Inima îmi bate cu putere. Am din nou opt ani și sunt fetița de pe un câmp din Florida care privește explozia de foc și lumină de pe cer. Nu prea înțeleg țipetele și lamentările adulților, dar știu că un lucru groaznic se întâmplă. Sunt blocată în acea clipă când totul se năruie în mine, iar o gaură neagră este pe punctul de a înghiți toată lumina și bucuria din viața mea.

Înghiț în sec, forțând monstrul frământărilor mele să intre înapoi în cușcă. Nu-i voi permite lui Primwell să mă compătimească. Mă controlez până ajung în camera mea, cu mâinile tremurând. Deschid forțat fereastra, veche și prăfuită, care scârțâie, și mă sprijin de pervaz.

Simt mângâierea aerului rece pe obrajii mei fierbinți. Privesc spre fulgerele strălucitoare care îmi decorează gleznele. În mintea mea, repet exercițiul de la sol. Ieșire cu salt grupat dublu înapoi. Răsucire, flic-flac și șurub. Sunt perfectă, impecabilă. Juriul aplaudă. Urc pe podium și cineva îmi pune o medalie în jurul gâtului.

Dar doar în visurile mele. Îmi trec o mână peste față. Nu sunt plângăcioasă, dar bursa era ultima mea șansă, și acum s-a dus. Ce viață e asta? M-au mințit ai mei? Cum au putut să mă lase în locul ăsta groaznic crezând că sunt specială? Poate că sunt o ciudată dezorientată. Ridic capul și privesc pe fereastră. Luminile orașului colorează cerul nopții cu puncte portocalii. Nu mă împiedică să disting particulele ascunse de deasupra.

Aveam șase ani când am văzut prima dată stelele. Atârnau ca niște cioburi pe cerul pustiu. Am sărit încercând să le ating... păreau atât de aproape. L-am rugat pe tata să mă urce pe umerii lui, însă nici el nu era suficient de înalt. Doamne, încă simt frustrarea aceea! Niciodată nu mi-am dorit ceva atât de mult.

Tata a zâmbit și a încercat să mă facă să zâmbesc pentru că plângeam. Dar mama a înțeles. M-a ținut atât de strâns încât parcă și acum îi simt brațele, deși au trecut nouă ani. Cred că și ea plângea. „O să ajungi la ele într-o zi, Beatrix, a spus ea. Îți promit.“ Apoi mă învățea până când vedeam stele verzi. Asta este tot ce mi-a rămas de la ai mei.

Stelele... și piatra.

Tata mi-a dat-o în noaptea aceea. Știi ce este ciudat? De la tata îmi amintesc cel mai bine zâmbetul. Era cât un urs și îi plăceau farsele și jocurile de cuvinte fără logică. Dar în noaptea aceea era foarte serios.

„Este de acolo, de sus, a spus el, indicând vortexul de lumină de deasupra noastră. Și este foarte, foarte importantă. Sunt oameni care o vor. Oameni răi. Trebuie să o ascunzi. Trebuie să o protejezi. Poți promite asta, Beatrix?“

Am promis. Mi-am dat cuvântul, așa cum se face. Mama m-a mai îmbrățișat o dată, apoi mi-a șoptit la ureche: „Ești fata noastră specială, draga mea, și numai tu o poți păstra în siguranță“.

Uneori mă întreb dacă nu a fost doar o farsă a tatălui meu. Poate nu înseamnă nimic. Desigur, piatra este cât se poate de reală. Și nu este ca orice meteorit pe care l-am văzut: netedă, și neagră, și lucioasă, mai degrabă ca un lucru ce iese dintr-un

vulcan. Dar nu este ceva ce ar atrage luptători ninja în dormitorul meu ca să mi-o fure.

Scot bucata de meteorit din sertarul cu șosete și o așez pe marginea ferestrei, unde poate capta puțină lumină stelară. Sper că ei văd că o mai am dacă mă privesc.

– Hei, mamă. Hei, tată! Oare mă puteți ajuta? Mă aplec în afară încercând să zăresc constelația Orion, preferata mamei mele. Cred că am încurcat-o rău. E greu, știți, când...

Am amuțit când am realizat că în fața mea se afla cineva care mă privea. Sunt aproape sigură că era un bărbat, chiar dacă purta o haină lungă, gri. Stătea dincolo de cercul de lumină galbenă proiectată de cel mai apropiat stâlp. Nu îi disting trăsăturile. Un fular îi acoperă partea de jos a feței și poartă niște ochelari ciudați, reflectorizanți. Un fir subțire de fum se înalță în lumină, dar nu zăresc nicio țigară.

Bine... poate nu mă privește. Poate doar fumează o țigară. Totuși îmi dă fiori, așa că închid fereastra. Sunt locuri mai bune de privit stelele.

Ridic piatra și îmi arde mâna. O arunc pe pat. Cum o fi devenit atât de fierbinte? Suflu peste degetele care mă ustură. Sigur am pus-o prea aproape de calorifer.

Am înfășurat-o în pătura pe care o arunc pe un umăr în stil hobo¹, după care ies din cameră. Dacă mă prinde Primwell, am dat de naiba, dar merită riscul să fiu mai aproape de stele. În plus, nimeni nu știe de ușa descuiată ce duce spre acoperiș

---

¹ Stil de îmbrăcăminte, dar și un stil de viață nonconformist, liber, inspirat din influențele anilor 1960-1970. (n.trad.)

în afară de mine și de Eddie, îngrijitorul de pe timpul nopții. El nu are voie să fumeze în incinta școlii, dar îi place să tragă repede o țigară când iese din schimb privind cum răsare soarele peste oraș. Asta îmi oferă un avantaj. Eu vin aici numai când este întuneric de-a binelea.

Nu este mult mai bine decât la fereastra dormitorului meu, dar este un loc unde mă pot ghemui cu capul sprijinit de horn și nu pot vedea altceva în afara cerului. Pătura mea este subțire și murdară, dar piatra este caldă încă, deci o strâng la piept și mă fac mică lângă ea. Îmi amintesc de momentele fericite când mă învârteam sub stele. În această stare, între somn și veghe, parcă îmi amintesc cum suna vocea mamei mele: „Ești fata noastră specială, draga mea“.

Mă trezesc într-o perdea cenușie. Straturi dense de ceață învăluie acoperișul, cu miros de mare. Încă este miezul nopții. Mai bine mă întorc în pat înainte ca Primwell să mă prindă și să decidă să mă exmatriculeze, asta pe lângă faptul că m-a exclus din echipa de gimnastică. Mă ridic rulând pătura și punând piatra înapoi în buzunar. Acum este rece ca gheața.

Cu atenție, mă strecor prin ceață până la ușă, apoi cobor pe scări în viteză și ajung în dormitor. Abia când am intrat realizez că fereastra este larg deschisă. Mă întorc, când ușa se închide cu zgomot în spatele meu. O siluetă iese din umbră.

Îmi retrag cuvintele. Niște luptători ninja chiar au intrat în camera mea.